

ное мое сердце и зрыгна: но положи Господи, храненіе оустѣмъ моихъ и двѣрь огражденія въ оустнѣхъ моихъ. не оуклони сердце мое въ словеса лѣкаствіа, и не ѡверзи мене ѡ лица твоегѡ. даждь ми терпѣніе, и оукрѣпи сердце мое, за да претерпѣю искѣшенія твѣ. Подѣръ много плаченѣ, встань и ѡиде во єдно село именованное, водисѡ, гдѣто превѣсть до єднѣ годѣна оупражняемъ въ сѣлски рабѡты: потѡмъ се моли на селѣны те и го тѣриха падаринъ да имъ пѣше лѡзіа твѣ: и въ тѣмъ рабѡта превѣсть до петнаесетъ годѣны. Я дѣцѣта мѡ воспитѣхасе во дрѣго село, безъ да знаѣтъ єдинъ дрѣга чи са кратіа. подѣръ нѣкои днѣ слѣчѣсе твѣ сѡмрѣ и сѣровый тѡй капетѣнинъ, кѡйто бѣше взѣлъ женѣ твѣ свѣтѣгѡ, и понѣже все стѣваше по Бѡжію искѣшенію, не бѣше ю ѡсквернилъ: и тѣкѡ ѡстѣна женѣ твѣ свободна. По не многѡ врѣме тѣмошните человекѣцы вѣдигнаха глава да се вѣатъ прѡтивѣ царѣ Траіана. Тогдѣ царѡ катѡ видѣ нѣжда фѣна да мѣсли за Плакѣда, и за неговѣше ѡдолѣніа и дескрины, цѡто бѣше чрѣзъ негѡ полѣчилъ, но понѣже не знаѣше гдѣ ѣ, прескѡркенъ бѣше. Я и вѡнните казѣха мѡ защѡ безъ стратилѣта ихъ Плакѣда, не мѡгатъ да ѡидѣтъ на вѣанъ. Тѡвѣ катѡ чѣ царѡ прѣти по всѣкадѣ человекѣцы по Плакѣда за да го намѣратъ: двѣма ѡ прѣтѣнните человекѣцы именовани интѣохъ и Якакіа, прѣѣтели свѣтѡмѡ вѣстѣю, прѣходѣше ѡ градъ на градъ дойдѡха и въ сѣлѡто водисѡ, гдѣто живѣаше св. вѣс: кѡйто и ги видѣ ѡ далѣче и ѡ дрѣхѣте имъ познѣвши чи са тѣа, прослезнѣ и рѣче: Господи Бѡже мой милѡстивый, кѡйто ѡсвождѣвашъ ѡ всѣка скѡркѣ и нѣжда оупѡвѣщѣте на текѣ, какѡто ме спѡдѡби днѣсь и вѣдохъ нечѣлннѡ тѣа мой прѣѣтели, тѣкѡ благоволи да вѣда нѣкогда и ракънѣта ти Феопѣста женѣ твѣ ми, защѡто дѣцѣта ми, знаѣмъ